

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zastoupena JUDr. Jiřím Lojdou, LL.M. EUR., Ph.D., advokátem se sídlem Nemocniční 582/8, Praha, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Vejdovského 1148/2a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2023, č. j. V 1391/2022-805-73 a na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 28. 3. 2023, č. j. 65 A 25/2023 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a usnesení krajského soudu

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2023, č. j. V 1391/2022-805-73, jímž žalovaný podle § 18 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí plně vyhověl návrhu M. D. a na základě darovací smlouvy ze dne 6. 4. 2020 povolil vklad změny vlastnictví k nemovitostem pro paní M. D. k podílu id. ¼ pozemku parc. č. st XA a podílu id. ¼ pozemku parc. č. XB, obojí v k. ú. H.. Dále se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného.

[2] Krajský soud napadeným usnesením dvanácti výroky odmítl žaloby pro nepřijatelnost podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadeným rozhodnutím rozhodl správní orgán v soukromoprávní věci. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (se stejným předmětem) pak odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalobkyně neuvedla žádné plausibilní tvrzení nezákonného zásahu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému usnesení krajského soudu podala navrhovatelka (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), e) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka má za to, že krajský soud měl její žaloby věcně projednat. Napadené rozhodnutí pak považuje za nicotné, jelikož nebylo vydáno na základě řádného dokumentu osvědčujícího převod podílu na nemovitosti. Krajský soud stěžovatelku nevyzval k odstranění vad podání, a rovnou její žaloby odmítl, aniž by zjišťoval, do kterých veřejných subjektivních práv jí bylo zasazeno. Zápis do katastru nemovitostí považuje za rozhodnutí o veřejných subjektivních právech, které mají přezkoumávat správní soudy. Žalovaný zde rozhodoval o zápisu do veřejného rejstříku, nikoliv však o vlastnictví. Odmítnutí stěžovatelčiny žaloby proti rozhodnutí žalovaného tak bylo protiústavní, neboť dle jejího názoru má být přezkoumáno správními soudy.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti. Při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas, oprávněnou osobou, zastoupenou zástupcem z řad advokátů, a je tedy projednatelná.

[7] Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) a odst. 2 s. ř. s. Přestože tedy stěžovatelka v kasační stížnosti vyjmenovává i další důvody vyplývající z § 103 odst. 1 s. ř. s., podle ustálené judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, nebo ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud se v takovém případě v řízení o kasační stížnosti zabývá výlučně tím, zda byly splněny zákonné předpoklady pro odmítnutí návrhu. Nemůže se naopak zabývat věcí samou, neboť to před ním nečinil ani krajský soud.

pokračování

[10] V kasační stížnosti se stěžovatelka omezila pouze na tvrzení, že rozhodnutí žalovaného o povolení zápisu do katastru nemovitostí musí podléhat přezkumu ve správním soudnictví. Na tomto tvrzení založila převážnou část své kasační argumentace.

[11] Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba nepřipustná mj. tehdy, „jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.“

[12] Jak správně uvedl krajský soud, posouzení rozhodnutí o povolení vkladu do katastru nemovitostí, jakým je napadené rozhodnutí, nenáleží přezkoumávat správním soudům. Jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, jedná se o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci (viz již krajským soudem odkazované rozsudky ze dne 28. 4. 2003, č. j. 6 As 1/2003 - 36, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 As 21/2003 - 47 a ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 As 9/2003 - 38, nebo usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 10. 2019, č. j. Konf 15/2019-10).

[13] Z obsahu kasační stížnosti pak zjevně plyne, že stěžovatelka nesouhlasí zejména s platností dokumentu, na jehož základě žalovaný provedl vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Touto otázkou se však správní soudy nemohou zabývat, jelikož jim nepřísluší posuzovat správnost a platnost soukromoprávních dokumentů. V tomto krajský soud správně odkázal stěžovatelku na možnost podání civilní určovací žaloby podle § 986 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Na tomto závěru nic nemění rovněž skutečnost, že proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek § 18 odst. 4 zákona o katastru nemovitostí).

[14] Taktéž krajský soud nepochybil, pokud stěžovatelku nevyzval postupem dle § 35 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání. Z žaloby je zcela seznatelné, co stěžovatelka požaduje a jakých práv se dovolává.

[15] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud žaloby stěžovatelky odmítl a poučil ji o možnosti podání civilní žaloby.

[16] Nad rámec posuzované věci kasační soud dodává, že stěžovatelka v kasační stížnosti svojí argumentací brojila pouze proti závěrům krajského soudu o nepřislušnosti soudů k rozhodování o zápisu do katastru nemovitostí. Ačkoliv formálně napadala usnesení krajského soudu v celém rozsahu, nijak argumentačně nebrojila proti závěrům o odmítnutí žaloby proti nezákonnému zásahu, proto se touto otázkou Nejvyšší správní soud nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[18] Zároveň soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení náklady

přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu